MOCIÓ DAVANT COMISSIÓ A FAVOR DEL RECONEIXEMENT DELS COSTOS DE LA INSULARITAT

Més d'onze milions d'europeus –un 3% de la població- viuen en les prop de 300 illes habitades que existeixen a la Unió Europea. Aquestes illes presenten una problemàtica comuna, el cost de la insularitat, un cost afegit que tenen els ciutadans insulars pel simple fet de viure en una illa.

El cost de la insularitat es reflecteix en cinc àrees:

Hiperespecialització de l'estructura econòmica en els sectors primari o terciari.- El sector industrial no està suficientment desenvolupat, ja que no es disposa de matèries primeres abundants. Això provoca que les economies insulars, excessivament depenents d'un sector, siguin més fràgils i febles que les del continent.

Accés al mercat costós i lent.- Molt més alt en el cas de les regions insulars. Només el cost del transport de mercaderies és de 2 a 4 vegades més car que en el continent.

Baix nivell de formació professional.- Sobretot pel que fa a la formació postsecundària i a la formació professional. El nivell de formació de la població activa de les illes europees és molt inferior a la mitjana de la UE.

Limitats recursos naturals i mediambientals.- L'aigua, l'energia, el territori, són recursos escassos que condicionen el creixement econòmic.

Menor accés als serveis públics.- La insularitat i la pluriinsularitat dificulten l'accés als serveis públics, pilars de l'estat del benestar. L'accés a la sanitat, l'educació, el transport públic… és més difícil per als ciutadans de les illes.

A pesar d'aquestes limitacions, la Unió Europea no ha articulat cap compensació ni mesura específica per a ajudar a combatre els costos derivats de la condició insular (a excepció de les regions ultraperifèriques –entre les quals es troben els arxipèlags de Canàries, Açores i Madeira- que han vist compensada la seva problemàtica gràcies a un Estatut Permanent que recull mesures específiques).

Per aquests motius la Comissió acorda:

Instar el Govern de l'Estat a presentar i defensar davant la Unió Europea:

1.- La inclusió de totes les illes de la Mediterrània com a zones transfrontereres de la UE, reconeixent el seu caràcter de frontera i permetent accedir a majors quotes de finançament de la política regional europea.

2.- Aprovació de la clàusula *d'excepció insular* en el cas de les polítiques de competència i liberalització dels serveis públics. Cal reconèixer l'existència de monopolis naturals (subministrament d'energia elèctrica…) i de la necessitat de serveis públics (connexions aèries entre illes i entre illes i continent…).

3.- Aprovació d'un Estatut Permanent per a les Illes Europees, que en el mateix sentit que l'estatut de les regions ultraperifèriques, reculli un paquet de mesures específiques per a compensar la Insularitat.

4.- Inclusió de les Illes Balears en l'espai INTERREG III A, de manera que es reconegui el caràcter fronterer de les Illes Balears amb el nord d'Àfrica, amb l'Estat francès i l'Estat italià.

5.- Creació d'una Política Agrària específica per a les Illes Europees, amb l'objecte de prevaler la qualitat i els alts costos de la producció agrària illenca enfront de la quantitat agrícola continental. Declaració de Zona Agrícola Desfavorida per a totes les illes, que implica una prima directa per a l'agricultor per àrea conreada.

Gabriel Barceló i Milta
Pere Sampol i Mas